

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 364

гр. Кюстендил, 14.06.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ваня Др. Богоева

Членове: Евгения Хр. Стамова
Веселина Д. Джонева

като разгледа докладваното от Евгения Хр. Стамова Въззивно частно гражданско дело № 20221500500209 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл.274 ГПК.

С определение №113/31.01.2022г. постановено от Районен съд – Кюстендил, по гр.д. №1778/2021г. по описа на същия съд е изменено решение №6/05.01.2022г. постановено по гр.д.№1778/2021г. в частта за разносните ,като е намален размера на присъденото в полза на адв.ЕВГ.СТ.Й., на основание чл.2, ал.2 и 5 и чл.7, ал.2 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 727.70 лв. на 497.70 лева., платимо за осъществено от адв.Й. безплатно процесуално представителство на ищцата СВ.Л. Н..

С решение №229/08.04.2022г. постановено по същото дело, съдът е допуснал поправка на очевидна фактическа грешка, в уводната част и диспозитива на същото решение , изразяваща се в неправилно посочване на личното име на ищцата, от „СВЕТЛАНА“ на „СВЕТЛА“ Любенова Н..Съдът е допуснал и поправка на допуснатата очевидна фактическа грешка в диспозитива на определение №113/31.01.2022г. относно имената на ищцата, също от „Светлана“ на „Светла“.

На 02.02.2022г. адв.Й. е получил препис от определението.В рамките на определения в чл.274, ал.1 ГПК срок е подадена частна жалба от адв.Евгени Й., пълномощник на СВ. ЛЮБ. Н., ЕГН ***** от гр.Кюстендил, ж.к.“Бузлуджа“, бл.95, вх.“в“, ет.3, ап.36.В жалбата са изложени доводи за това, че с решение №1276/6/08.10.1999г. по гр.д.№577/99г. , V п.о на ВКС е дадено разяснение за характера на обезщетението по чл.86, ал.1 ЗЗД, като „ обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение, дължимо в размер на законната лихва, от деня на забавата, различно от лихва, поради което при едновременната му дължимост с главница, е изключено от действието на правилото на чл.76, ал.2 ЗЗД“.С

този довод и схващането, че обезщетението по чл.86, ал.1 ЗЗД се дължи по силата на закона, без да е договорено, за разлика от лихвата, в какъвто смисъл е и произнасянето в ТР №1/19.02.2010г. по т.д.№1/2009г., решение №111 от 27.10.2009г. по т.д.№296/2009г. на ВКС, I т.о и обстоятелството, че това задължение възниква при поискване – чрез самостоятелен иск за обезщетение за вредите от забавата или като последица от уважен иск по чл.86, ал.1 ЗЗД, е еднородно по своя характер с главницата, и от момента на неговото определяне, се идентифицира със законна лихва, е обоснован извода, че това задължение следва да се погасява след изпълнение на задължението за главницата – в-к“Съдийски вестник“ – периодично издание на Съюза на съдиите в България, кн.3/2012г и съответно искане за отмяна на обжалваното определение, с което съдебното решение е било изменено, в частта за разноските, като на пълномощника на ищцата бъде присъдено първоначално определеното възнаграждение.

Препис от частната жалба е връчен на насрещната страна – „*****я“ АД. Писмен отговор не е подаден.

От ответника в първоинстанционното производство – „*****я“ също е постъпила частна жалба, подадена на 02.02.2022г. срещу горепосоченото определение, с оглед неуважаване на искането за възлагане на сторените в производството разноски на ищцата и направено възражение по размера на присъдените разноски. В жалбата се съдържа искане за отмяна на обжалвания съдебен акт и постановяване разноските да бъдат възложени на ищцата на основание чл.78, а.2 ГПК, евентуално се иска определяне в по-нисък размер на присъденото на адв.Й. възнаграждение. Повторени са изтъкнатите в първоинстанционното производство доводи, основаващи се на обстоятелството, че дружеството не е дало повод за предявяване на иска и направено признание на иска. Изтъква се, че по делото липсват данни за извънсъдебно оспорване от ищеца на задължението, за преустановяване ел.захранването на имота на ищеца респ. отказ да бъде възстановено, до какъвто извод е достигнал първоинстанционния съд. Признава се авторството на отговор с изх.№1204128980-1/24.08.2021г., съдържащо информация за изпълнение на съдебно решение по гр.д. №2428/20г., относно приети за недължими ел. енергия, различни от процесните и за други периоди, относно други дължими суми, във връзка с които е предявен искът предмет на настоящото разглеждане. Оспорва се възможността въз основа на влязъл в сила съдебен акт, касаещ други суми и друг период да бъдат отписани всички останали задължения по партията на ищеца респ. поведение, станало повод за водене на делото, образувано за генериране на разноски, с които неоснователно да се натовари ответника. В подкрепа на това становище се сочи съдебна практика – определения, както следва: №474 от 07.11.2019г. по ч.г.д.№3063/2019. IV, г.о, определение №95 от 22.02.2018г. по ч.гр.д.№510/2018г. ВКС, IV г.; определение №338/18.07.2018. по ч.гр.д.№209/2018г., ВКС, IV г.о; определение №468 от 18.12.2018г. по ч.гр.д.№4586/2018г. ВКС, III Г.о, определение №476 от 20.12.2018г. по ч.гр.д.№4569/2018г. на ВКС, III г.о. Оспорва се преценката на съда, относно определения размер на дължимото адвокатско възнаграждение. Поддържа се становище, че определеното възнаграждение в размер на 497.70 лв. не е в съответствие с усилията на адвоката във връзка

с осъществената защита по конкретното дело, при липса на фактическа и правна сложност на делото, приключило в едно с.з.Потвърдени са доводи, че при определяне размера на дължимото възнаграждение, съдът не следва да съобразява предвидените в НМРАВ размери, предвид решение от 23.11.2017г. на СЕС По съединени дела C-427/16 и C-428/16 според което „ определянето на минимални размери на адвокатските възнаграждения и установяването им, като задължителни с национална правна уредба, възпрепятстват други доставчици на правни услуги да определят възнаграждения под тези минимални размери е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи(C-184/13, C-187/13, C 194-13, C -195/13, C-208/13,EU:Я:2014:2147,т.43).Сочи се даденото тълкуване на чл.101, п-ф 1 ДФЕС във вр. с чл.4, п-ф 3 ДЕС, в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която от една страна, адвокатът и неговия клиент – не могат под страх от дисциплинарна отговорност на адвоката, да договарят възнаграждение в по – нисък от минималния размер , определен с Наредба, приета от Професионална организация на адвокатите при ВАДвС, и от друга съдът няма право да присъди разноси за възнаграждение в по – нисък от минималния размер, **би могла да доведе до ограничаване на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар, по смисъла на чл.101, п-ф 1 ДФЕС.**В тези случаи е предвидено запитващата юрисдикция да провери дали с оглед на конкретните условия, за прилагането ѝ, такава правна уредба действително отговаря на легитимна цел и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо за да се осигури изпълнението на легитимна цел.Поддържа се становище, че предвидените в НМРАВ размери на адв.възнаграждение не са обвързващи съда, предвид посоченото решение на СЕС ползващо се със сила на тълкувано нещо,действащо поради това ERGA OFMNES .Даден е пример с определение №561 от 28.082020г. по гр.д.№20201700500449 на ПнОС, с което съдът позовавайки се на посочения тълкувателен акт, отчитайки действието на Наредба за заплащане на правна помощ, във връзка с процесуално представителство по иск с цена 801.16 лв. е определил адв.възнаграждение за безплатно представителство възлизащо на сумата 100.00 лв и се прави искане за определяне на възнаграждение в нисък размер.

Препис от жалбата на дружеството е връчен на насрещната страна.Писмен отговор не е подаден.

Съгласно чл.275, ал.2 ГПК по отношение на частните жалби се прилагат съответно чл.259, ал.2 -4, чл.260, 261, 262 и 273 ГПК.При извършена проверка относно редовността на подадената жалба, на основание чл.262 ГПК, съдът установи, че обжалваното определение е съобщено на страните, съответно на 02.02. и на 03.02.2022г.Жалбите са подадени в срок.

Жалбите са насочени срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и са допустими.

За да се произнесе по подадените жалби, съдът въз основа на материалите по приложените дела, прие за установено следното:

Производството пред КнРС е образувано по искова молба, подадена от СВ. ЛЮБ. Н., ЕГН ***** гр.Кюстендил, ж.к.“Бузлуджа“,бл.95, вх.“б“, ет.3, ап.36 чрез адв.Евгени Й. – АК – Кюстендил, съдебен адрес: гр.Кюстендил, ул.“Гороцветна“№35 срещу „*****я“ АД, ЕИК ***** , седалище и адрес на управление гр.София, р-н Младост, бул.“Цариградско шосе“№159,

бл. “БенчМарк бизнес Център” представлявано от Карел Крал, Христо Бабев и Димчо Станев. С исковата молба съдът е сезиран за произнасяне с искане за признаване за установено по отношение на ответника, че ищцата не дължи на ответника сумата 1796.00 лв., представляваща главница по фактура за незаплатена ел. енергия, по договор за продажба на ел. енергия с клиентски номер №300134763579 и сумата 2027.72 лв., представляваща лихва за забава на плащанията, посочени в уведомление изх. №1204128980/24.08.2021г., като погасени по давност, както и деловодни разноски. Правният си интерес от иска ищецът е основал на следните обстоятелства, във връзка със съдебно решение постановено по ч.гр.д. №2054/2009г. по описа на КнРС от 16.09.2011г., с което е призната недължимост на други суми, било извършено сторниране от ответното дружество, въпреки което подадено заявление за възстановяване на електрозахранване с вх. №1204128980/19.05.2021г. не било уважено – вместо това ищцата била информирана, че трябва да заплати сумата 3824.32 лв, от който 1796.00 лв. главница по фактури за незаплатена ел. енергия, по договор за продажба на ел. енергия с клиентски номер 300134763579 за сума 2027.72 лв., лихва за забава в плащанията за периода 01.05.2010г. до 05.08.2011г.

С исковата молба е представено пълномощно в полза на адв. Евгени Й., за представителство на ищеца по дело пред КРС до приключването му пред всички инстанции, във връзка с изготвяне на искова молба за процесуално представителство по предявен установителен иск срещу „*****я“ АД, ЕИК *****, за установяване на недължимост на суми при условията на безплатно осъществяване на адвокатска защита, в качеството на „близка“ на пълномощника в условията на чл.36 във вр. с чл.38 ЗЗД. Представено е цитираното в исковата молба уведомление изх. №1204128980_1/24.08.2021г., удостоверение за актуални данни за дружеството според отбелязване в ТРС уточняваща молба с вх. №03068/24.09.2021г. изрично са въведени доводи за погасяване на вземанията поради изтекла давност, за цената дължима за периода 01.05.2010г. до 05.08.2011г., както и дължимата за същия период лихва за забава.

С отговор на исковата молба – „*****я“ АД е потвърдило съществуващо задължение за плащана нереално количество електрическа енергия за периода от 07.08.2009г. до 17.01.2019г., и неустойка за забавено плащане за периода от 22.08.2009г. (датата следваща датата на падежа на най – старата неплатена фактура) до 25.10.2021г. – датата на счетоводната справка, но е признато твърдението, че вземанията са погасени поради изтекла давност и е направено изрично изявление за признание на иска. С разпоредбата на чл.78, ал.2 ГПК и съдебна практика – определение №474/07.11.2019г. по ч.гр.д. №3063/2019., №IV г.о е обосновано искане разноските по производството да останат в тежест на ищеца. Представена е част от споменатия съдебен акт, от която се следва разрешение именно с желания от ответника резултат – разноските по производството да останат в тежест на ищеца. Наред с това е направено изрично искане за постановяване на решение при признание на иска. Представени са доказателства.

Делото е разгледано в. с.з. след което съдът е обявил, че ще се произнесе с решение съобразно признание на иска, по реда на чл.237, ал.1 ГПК.

На 05.01.2022г. е постановено решение при признание на иска, с което е признато за установено по отношение на „*****я“ АД, ЕИК ***** (посочени са седалище и адрес на управление) и СВ.Л. Н., ЕГН ***** (посочен е адрес), че ответницата не дължи на ищеца сумата 1796.00 лв., цена на потребена ел. енергия, за периода 01.05.2010г. до 05.08.2011г., за имот, находящ се в гр.Кюстендил, на адрес (посочен, различен от адреса на местоживееене на молителката) и сумата 2072.72 лв. – лихви за забава върху главницата поради погасяване на вземанията по давност. С решенето „*****я“ АД е осъдено да заплати на Светлана Н. разноски

за производството, възлизащи на 153.00 лева на основание чл.38, ал.2 ЗАДв във вр. с чл.2, ал.2 и 5 и чл.7, ал.2 т.2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адв.възнаграждения, „*****я“ АД, е осъдено да заплати на адв.Евгени Й., сумата 727.70 лв. адв.възнаграждение за осъществено от същия безплатно процесуално представителство на ищцата СВ.Л. Н..

С молба подадена в срок ответникът е поискал да бъде изменено решението в частта за разносните – да бъде преразгледано искането за възлагане на разносните в тежест на ищеца, поради наличие на предпоставки за това, според чл.78, ал.2 ГПК – преповторени са доводите за това, съдържащи се в отговора на исковата молба, да бъде съобразено обстоятелството, че определеното възнаграждение, възлизащо на 727.70 лв., по два обективно сейдинени иска, не отговаря на усилията на адвоката за защита на ищеца по делото, не е обсъдено възражението за липса на фактическа и правна сложност на делото, исковите разглеждани в едно съдебно производство не изискват отделни и различни процесуални действия и усилия на представителя на ищеца по всеки иск за да е дължимо отделно възнаграждение.Преповторени са доводите за неприложимост на предвиденото в НМРАВ относно размера на адвокатското възнаграждение.Акцентираща се върху обстоятелството,че силата на тълкувано нещо, с оглед решение на СЕС С-427/16 и С 428/16, изключва възможността националния съд да се отклони от постановеното по преюдициалното дело или да замести даденото тълкуване респ.а да постави под съмнение допустимостта и правилността на решението на СЕС.Посочено е отново решението на ПнОС по ч.гр.д.№20201700500449.

Адв.Евгени Й. от своя страна в писмен отговор е изразил становище, че признанието на иска не освобождава ответника от отговорност за разноски при условията на чл.78, ал.2 ГПК .Изрично е подчертал, че ответникът е дал повод за завеждане на делото – отказвайки да отпочне продажба на ел. енергия в имот на ищцата.Акцентираща на съдебно разрешение обективизирано в определение №474/07.11.2019г. по ч.гр.д.№3063/2019г. ВКС,IV г.о според което ответникът носи отговорност за вреди при отправяне на последващи покани след като длъжникът се е позовал на давност.Доводите на ответното дружество за неуважено възражение за прекомерност на адв.-хonorар и препратки към НЗПП и ЗПП и друго решение за възпрепятстване на други доставчици на правни услуги са оценени като ирелевантни за случай.Извънсъдебна покана за плащане е определен като необходимо и достатъчно условие за предявяване на иск, за отричане на вземането по исков ред, като длъжникът би могъл да се позове на изтекла погасителна давност, винаги.Липсва рекламационно производство за това предвид което възможността за предявяване на иск според ответника не би могло да бъде отречена.След като кредиторът е уведомил ищеца за задължението и го е претендирал извънсъдебно, то оспорване наличието и на двете предпоставки по чл.78, ал.2 ГПК се определя зеноснователно.

Следва обжалваното определение и решение за поправка на очевидна фактическа грешка, срещу второто от които жалби не са подадени.

Предвид изложените обстоятелства и като взе предвид правилата за разпределяне на разноски съгласно чл.78 ГПК, чл.237 ГПК –за постанавоване на неприсъствено решение, ЗАДв – чл.2, чл.36, 127 и сл.,Конституцията на РБългария и посоченото по делото решение на СЕС, съдът прецени подадената жалба за неоснователна.Съображения:

Според чл.78 ГПК -Заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска(ал.1).

(2) Ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца.

(3) Ответникът също има право да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска.

(4) Ответникът има право на разноски и при прекратяване на делото.

(5) Ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#).

(6) Когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски. Съответните суми се присъждат в полза на съда.

(7) Ако претенцията на лицето, което е получило правна помощ, бъде уважена, изплатеното адвокатско възнаграждение се присъжда в полза на Националното бюро за правна помощ съразмерно с уважената част от иска. В случаите на осъдително решение лицето, получило правна помощ, дължи разноски съразмерно с отхвърлената част от иска.

(8) (*) (Изм. – ДВ, бр. 8 от 2017 г.) В полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

(9) При приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на ищеца. Разноските по производството и по спогодбата остават върху страните, както са ги направили, ако не е уговорено друго.

(10) На третото лице помагач не се присъждат разноски, но то дължи разноските, които е причинило със своите процесуални действия.

(11) Когато в делото участва като страна прокурорът, дължащите се разноски се присъждат на държавата или се заплащат от нея.

Според чл.237, ал.1 ГПК - когато ответникът признае иска, по искане на ищеца съдът прекратява съдебното дирене и се произнася с решение съобразно признанието. Ал.2 - вмотивите на решението е достатъчно да се укаже, че то се основава на признанието на иска.

(3) Съдът не може да постанови решение при признание на иска, когато:

1. признатото право противоречи на закона или на добрите нрави;
2. е признато право, с което страната не може да се разпорежда.

(4) Признанието на иска не може да бъде оттеглено.

Според чл.5, ал.4 Конституцията на РБългария - международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Според чл. 134, ал.1 от Конституцията - Адвокатурата е свободна, независима и самоуправляваща се. Тя подпомага гражданите и юридическите лица при защитата на техните права и законни интереси. Според ал.2 - Организацията и редът на дейността на адвокатурата се

уреждат със закон.

Според ал.2, ал.1 и ал.2 от ЗАдв - упражняването на адвокатската професия е дейност, предвидена в [Конституцията](#), за правно съдействие и защита на свободите, правата и законните интереси на физическите и юридическите лица. Тя се осъществява в съответствие с принципите на независимост, изключителност, самоуправление и самоиздръжка. При упражняването на адвокатската професия адвокатът или адвокатът от Европейския съюз се ръководи от законните интереси на клиента, които е длъжен да защитава по най-добрия начин със законни средства.

Според чл.36, ал.1 от ЗАДВ -адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на възнаграждение за своя труд.Размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в [наредба](#) на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа – ал.2. При липса на договор, по искане на адвоката, адвоката от Европейския съюз или клиента адвокатският съвет определя възнаграждение съгласно [наредбата](#) на Висшия адвокатски съвет – ал.3. Възнаграждението може да се уговори в абсолютна сума и/или процент върху определен интерес с оглед изхода на делото, с изключение на възнаграждението за защита по наказателни дела и по граждански дела с нематериален интерес – ал.4.

Според чл.2, ал.5 Наредба№1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения -за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно. Според чл.7, ал.2 от Наредбата -за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията са следните: при интерес до 1000 лв. – 300 лв.

С оглед на изложеното съдът намира за правилно решението на първоинстанционния съд за възлагане разноски на ответника респ. отсъствие на основание за освобождаването му от разноски и възлагането и в тежест на ищеца при условията на чл.78, ал.2 ГПК.При налично, отправено уведомление от ответното дружество до ищеца, съдържащо покана за плащане на исковите суми, с предупреждение, че неплащането им е свързано с начисляване на лихва и е условие за възстановяване на прекъснато ел. хранване, на електроснабден имот следва извод, за даден от ответното дружество повод за подаване на исковата молба.Признанието на иска в тази ситуация не е достатъчно за възлагане на разноските в тежест на ищеца.Съдът намира за необходимо да отбележи, че от сочената от ответното дружество съдебна практика, само определението по ч.гр.д. №3063/2019г. засяга аналогични въпроси, останалите съдебни решения касаят произнасяне по дължимост на разноски, в производството за изменение на решение в частта за разноските.Въпреки, че с посочения съдебен акт извънсъдебната покана се отрича, като обосноваваща правен интерес от предявяване на иск то акцентът е върху преценка конкретиката на всеки случай, за наличие на други обстоятелства обосноваващи интереса - такива обстоятелства са налице – извънсъдебно признание от ответника за прекъснато ел. хранване на електроснабден имот, плащането на оспорваните суми, като условие за възстановяване на ел. хранването.Извод за правен интерес от иска следва и от разпоредбата на чл.124, ал.1 ГПК – според която всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това.

Относно размера на дължимото възнаграждение, при приложение на разпоредбите на чл.7, ал.2 от Наредба №1 във връзка с разпоредбата на чл.2, ал.5 от същата наредба, съдът приема за

дължимо възнаграждение в размер, възлизащ на първоначално определения. При обективно съединяване на искове се дължи държавна такса за всеки иск. При оспорване на суми, осигуряващи защита на различни права – правото да са получи дължимата, договорена сума и получаването на обезщетение за забава в плащането, реализира две претенции респ. това са два иска, за които е дължимо възнаграждение по отделно в посочения размер – 727.70 лв. Цената на иска се определя от размера на търсената сума – чл.69, ал.1 ГПК. Когато се претендират суми на различни правни основания това сочи на претенции с отделна цена, в тези случаи съгласно чл.72, ал.2 ГПК – законът предвижда плащане на минимална такса за всички интереси.

В хипотезата на определено от съда при условията на чл.38, ал.2 ЗАадв- Адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: 1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист. В случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в [наредбата по чл. 36, ал. 2](#) и осъжда другата страна да го заплати – ал.2, в чист вид разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК не може да бъде приложена – липсва плащане и липсва договор между насрещната страна в процеса и адвокат – пълномощник.

В конкретния случай възражение за прекомерност на възнаграждението дори не е направено до приключване на устните състезания, което сочи на недопустимост. По аргумент от чл.78, ал.5 ГПК вр. с чл.81 ГПК по възражение на насрещната страна дължимото адвокатско възнаграждение, следва да бъде намалено от съда, когато то се явява прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото. Това искане следва да се заяви от страната, след като е имала възможност да се запознае с претендираните от противната страна разноски и преди съдът да се произнесе по разноските – в хода на разглеждане на делото до приключване на устните състезания (чл.127, ал.1 ГПК, чл.140-чл.12 ГПК). Приема се, че това ограничение е неприложимо, когато разноските са присъдени в производство, по което страните не са били призовавани за открито заседание и редът за размяна на книгата не осигурява на страната възможност да се запознае с направените от насрещната страна искания и представените доказателства във връзка с разноските. Това изискване се явява неприложимо и тогава, когато страната, поради естеството или развитието на процеса, не е могла да вземе участие в него, поради непровеждане на открити заседания, ненадлежно осъществена размяна на книга, респ. липсата на предвидена възможност за такава, в които хипотези страната разполага с възможност да заяви прекомерността в срока и по реда на [чл. 248, ал.1 ГПК](#), в случая в срока за отговор по молбата по [чл. 248 ГПК](#) (Определение № 3800 от 7.08.2018 г. на ОС - Благоевград по в. ч. гр. д. № 627/2018). Възражението за прекомерност, в случая не е изрично направено. Изявления в този смисъл не се съдържат в отговора на исковата молба, нито в молба, която ответното дружество е представило за с.з. на 05.01.2022г. За първи път възражението е направено след постановяване на решението, при което в разглеждания казус е недопустимо.

Независимо от това съдът не намира основание за игнориране на разпоредби от закона, възлагащи в тези случаи определяне на адв.възнаграждение от съда и препращане към Наредба №1, като се поставя долна граница – визираните в Наредбата размери. Изключителни са случаите при които, съдът може да определя размер на дължимо плащане напр. при определяне обезщетение за неимуществени вреди. Съдът има предвид, че нуждаещите се от специална закрила лица, за които поради една или друга причина плащането на такси е невъзможно, при задължение

за осигуряване на достъп до правосъдие или във връзка с реализиране на други техни права, свързани със задоволяване на техните потребности и пр. законодателят рецептира чрез изрични законодателни решения – чл.83, ал.2 ГПК – за освобождаване от държавна такса и разноски, ЗЗП, ЗПК.

При тези обстоятелства, съдът не намира основание за възприемане на друг подход за определяне на дължимото възнаграждение, респ. изключване на Наредбата, като акт въз основа на който съдът следва да определи размер на дължимото възнаграждение, с оглед действието на посоченото решение на СЕС или поради противоречие с норми от ДФЕС. Съдът отчита обстоятелството, че Адвокатурата е организация, пряко ангажирана с осъществяване на законоустановена дейност, свързана със защита правата и интересите на гражданите при завишени изисквания към осъществяващите дейността лица (чл.4-чл.9). Съдът не намира в посоченото ограничение в преценката му относно размера на дължимото възнаграждение никакъв акт, който да рефлектира върху свободата на конкуренцията или др. гарантирани от правото на ЕС права или пък накърняващ независимостта на съда, доколкото определяне размера на адвокатското възнаграждение без фиксирани размери би било съвсем произволно – без ясни критерии за оценка на осъществената услуга и удостоверяване на извършената от адвоката във връзка с осъществената защита подготовка, както бе отбелязано по справедливост се определят само обезщетения за неимуществени вреди, като във всички случаи произнасянето на съда е свързано с преценка на доказателства и то по вътрешно убеждение на основание чл.12 ГПК, при спор между две или повече лица и обстоятелството, че поначало договорите действат между страните.

С оглед на изложеното, обжалваното определение следва да бъде отменено, като молбата за намаляване размера на присъденото обезщетение бъде отхвърлена, като неоснователна.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение №113/31.01.2022г. на Кюстендилския районен съд по гр.д. №30211520101778 с което е изменено решение №6/05.01.2022г. в частта за разноските, които на основание чл.38, ал.2 ЗА вр. с чл.2, ал.2 и 5 и чл.7, ал.2 т.2 „*****Я“ АД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление – гр. София, р-н „Младост“, бул. „Цариградско шосе“ № 159, бл. БенчМарк, Бизнес център е осъдено ДА ЗАПЛАТИ на адвокат ЕВГ.СТ.Й., като вместо 727.70 лв, колкото са присъдени с решението е намалил размера на дължащото се на основание чл.38, ал.2 ЗА вр. с чл.7, ал.2 т.2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение, такова, на 497.70 лева, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна молба с вх.№594/24.01.2022г., подадена от „*****Я“ АД, ЕИК17513382 със седалище и адрес на управление гр.София, бул.„Цариградско шосе“ №159, Столична община, р-н Младост, София 1784, БенчМарк Бизнес Център, с правно основание чл.248 ГПК за изменение на решение №6 от 05.01.2022г.

по гр.д.№20211520101778 в частта разноските, чрез възлагане разноси на ищеца при условията на чл.78, ал.2 ГПК, намаляване на присъденото възнаграждение възлизащо на 727.70 лева, на 100.00 лв, при условията на чл.38, ал.2 ЗА и чл.78, ал.5 ГПК, при съобразяване на решение от 23.11.2017г. на СЕС по съединени дела С-427/16 и С-426/16.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____